

Foaie de duminică

Anul VI nr. 48 (307)

3 Decembrie 2017

Duminica a 31-a după Rusalii
(Vindecarea orbului din Ierihon)

www.parohiamartisor.ro

„Și când S-a apropiat Iisus de Ierihon, un orb ședea lângă drum, cerșind. Și, auzind el mulțimea care trecea, întreba ce e aceasta. Și i-au spus că trece Iisus Nazarineanul. Și el a strigat, zicând: **Iisuse, Fiul lui David, fie-Ți milă de mine!** Și cei care mergeau înainte **îl certau ca să tacă**, iar el cu mult mai mult striga: **Fiule al lui David, fie-Ți milă de mine!** Și oprindu-Se, Iisus **a poruncit să-l aducă la El**; și apropiindu-se, l-a întrebat: **Ce voiești să-ți fac?** Iar el a zis: **Doamne, să văd!** Și Iisus i-a zis: **Vezi! Credința ta te-a mântuit. Și îndată a văzut și mergea după El, slăvind pe Dumnezeu. Și tot poporul, care văzuse, a dat laudă lui Dumnezeu.**”

Luca 18. 35-

De orbire Domnul îi vindecă pe oameni în repetate rânduri. Desigur că orbii implorau să-și redobândească vederea fizică, posibilitatea pentru ochii lor de a-și exercita funcția lor firească, înregistrarea pe retină a înfățișărilor lumii exterioare. Și Iisus aceasta le da: posibilitatea aceasta organică, fiziologică, fotografică. **Dar întrebarea pe care ne-o putem pune este dacă nu cumva Domnul săvârșește nu numai înlăturarea unui beteșug corporal, ci și mai mult decât atât?** (în privința orbului din naștere evident e că-i dă har peste har: Se descoperă ca Fiu al lui Dumnezeu. Căci de văzut – în sens propriu, direct – văd și fariseii. Și vedem cu toții, buni și răi, vedem bine, ba și prea bine. Prea bine îi vedem pe ceilalți pe semenii și vecinii noștri, vedem toate paietele din ochii lor, până la firicelul pe care natural ar fi fost ca dimensiunea să-l fi apărât de furia noastră detectivă. Le urmărim – necruțători, neobosiți, nesățioși – toate gesturile, în nădejdea că vom surprinde greșeli, păcate, dobândind astfel dreptul să începem a striga cu glas înalt și a dezlănțui oprobiul public împotriva lor; ori măcar niscaiva obiceiuri, tabieturi în temeiul cărora să-i putem face de râs și de ocară. Le aflăm cu exactitate contabilă abaterile toate, încă și nevinovatele – micuțe, neînsemnate – devieri de la normă, ne sprijinim pe acest simț al văzului spre a ne alimenta și împrăștiura ura, scârba și apoi a făuri rosul, inepuizabilul desfătător spectacol al suferinței, prăbușirii și pieririi aproapelui nostru.

„Doamne, să văd” poate însemna și altceva: puțința de a vedea, observa (mai bine zis), reține, sesiza nu numai defectele, greșelile și ticurile (ori trăsăturile) specifice altora, ci și natura cu podoabele ei, produsele artei, însușirile ei îmbietoare și faptele bune ale semenilor noștri, actele lor de sfințenie și eroism, scurt spus splendorile lumii acesteia. **„Să văd” poate semnifica și lărgirea câmpului vizual, trezirea noastră din coșmarul urii și intoleranței.**

„Să văd” poate însemna și nădejdea accesului la o cale „strâmtă” care apropie de Domnul. **Exclamației „Doamne, să văd” e plauzibil să i se atribuie și un al doilea înțeles, de taină.** Acest înțeles ultim este poate cel adevărat și principal. **A vedea** vrea să zică mai presus de orice **a ne vedea pe noi.** Ce-i dăruiește mai de preț Hristos celui care crede în El? Facultatea aceea de **a se vedea pe sine așa cum îl văd ceilalți din preajma sa**, cum îl socotesc și-l califică răuvoitorii săi cei mai îndârjiți. Deodată, prin harul lui Hristos, ne vedem în realitatea, nimicnicia, ticăloșia și jalnică noastră josnicie. **Ieșim din noi. Ne părăsim. Ne însușim o forță psihică anti-gravațională.** Hristos ne deschide ochii tuturor, nu numai orbilor, asupra noastră chiar. Și declanșează în memoria noastră un proces anamnezic de neasemuită intensitate, aducându-i conștiinței aminte de toate, riguros toate relele ce a făcut cândva. Aceasta-i, probabil, esența actului de convertire, acesta-i primul, cel mai surprinzător și mai aprig efect al întâlnirii cu Mântuitorul, cu Descoperitorul. Devin, cum găiește Apostolul, **o făptură nouă.** Dar în prealabil ni se relevă ca într-o străfulgerare făptura veche, înlănțuită în fărâdelegile ei nenumărate. Și oarecare vreme (**trei zile a fost fără vedere**) nu văd, adică nu mă văd decât pe mine, cel ce am fost până a nu mă fi fulgerat și învăluit lumina milostivirii împărătești.

Dintr-o dată vălul cade – și vedem. Ce vedem? Pe noi, mai întâi. Mă văd pe mine, complet, nesulemenit, neamăgit, și nu din lăuntru. Și mă cutremur și mă înfior, ca la Judecata de Apoi. Nu mai am pe ce mă rezema, unde mă voi adăposti, pe cine chema în ajutor. **Judecata de Apoi creștinul și-o face el însuși, de vrea, zilnic, mai degrabă acuzator decât apărător al său. Iată darul cel mare al lui Hristos: ne binecuvîntează cu această minunată, supranaturală puțință de a ne vedea așa cum suntem, nu cum ne plăcea a ne socoti;** înzestrați numai cu drepturi și calități, neprihăniți, stăpâni ai lumii, superiori tuturor imbecililor, răufăcătorilor și neînțelegătorilor de pe glob și îndeosebi celor din câmpul propriei noastre persoane. Încântătoarea iluzie încetează. Creștinului începe – sub acțiunea darului – a-i fi silă și groază de el. El nu se mai consideră drept și îndreptățit, având neîncetat dreptate și îndurând necazuri și nevoi numai din culpa celorlalți și exclusiv datorită urii lor neîmpăcate, nu mai crede că-i este îngăduit orice, revenindu-le celorlalți numai sarcina de a-l admira și ridica în slăvi.

Să văd. Să mă văd, adică. Să mă pot osândi eu, acum, înainte de obșteasca judecată, la fel de fără părtinire ca atunci. De nu și mai sever, pentru că Dreptul Judecător va fi, oricum, blând și milostiv; așa-I este firea. Judecata de Apoi prealabilă și pregătitoare o putem cugeta a fi suprema harismă acordată creștinului, căci este cea mai utilă și de priință prezentării noastre la Judecată în condiții cât mai ușurătoare mandatului încredințat îngerilor celor buni.

Să văd. Să văd cu ochii trupești. Mai larg: să-mi fie întreg trupul sănătos și să funcționeze fără greș, informat de cele cinci simțuri neștirbite. Și mai larg; **să văd slobod, neferecat în strânsura concentrării privirii mele asupra paielor (ori și bânelor) din ochii vecinilor mei.** Să desprind toate splendorile lumii; să mă bucur, să mă delectez, să mă curățesc, să mă înalț, să mă consolez prin ele. Să-mi fie izvor de **punere sub obroc a ticăloșilor și smintelilor care-mi dau asalt.** Să mă văd pe mine precum sunt: din exterior, cu ochi străini, descotorosit de milă. Să-mi țin ochii neclintit îndreptați mai vârtos asupra-mi. Fie ca această însușire dată de Hristos fiecărui om (**Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul care vine în lume**) să ne pricepem a o pune în practică, mulțumind Celui Care ne-a încredințat-o, spre desfăcerea noastră din cătușele întunecimii. „**Eu sunt lumina lumii**”. **Biruitoarele al beznei,** scoate-ne din îngusta, neagră pușcărie unde singuri, de proști și răi ce suntem, ne-am înzidit!“

Preluată din: Dăruind vei dobândi, Nicolae Steinhardt, Editura Mănăstirii Rohia

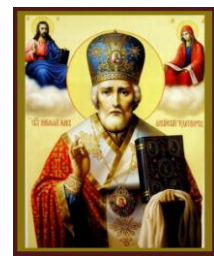
3 decembrie – Sfântul Cuvios Gheorghe de la Cernica s-a născut în anul 1730, într-o familie din Sălișteea Sibiului. La 19 ani ajunge în Tara Românească și intră în slujba mitropolitului grec Roșca, arhiereu aflat în București. În anul 1750 ajunge împreună cu acest arhiereu la Athos. Este convins de Mitropolitul Țării Românești, Grigorie al II-lea, să primească a revigora viața în schitul Cernica, aflat în totală părăsire de vreo trei decenii, astfel că orânduiește aici o mănăstire cu aleasă **viață de obște după tipicul Muntelui Athos și al obștilor paisiene din Moldova**. A refăcut vatra monahală în doar cinci ani, adunând în jurul lui 103 ucenici. A trecut la cele veșnice la 3 decembrie 1806 și a fost înmormântat la Mănăstirea Cernica.

INVITAȚIE : Parohia Mărțișor vă invită, duminică, 3 decembrie 2017, orele 17.00, la Sf.Maslu de obște

Duminică, 3 decembrie – Sf.Cuv.Gheorghe de la Cernica
Luni, 4 decembrie - Sf.M.Mc.Varvara; Sf.Cuv.Ioan Damaschin
Marti, 5 decembrie - Sf.Cuv.Sava cel Sfințit
Miercuri, 6 decembrie - Sf.Ierarh Nicolae
Joi, 7 decembrie – Sf.Mc.Filofteia

6 decembrie – Sf.Ierarh Nicolae și mâna sa, ferecată în inima Capitalei

De 400 de ani, Biserica voievodală "Sfântul Gheorghe Nou" din București, amplasată la kilometrul zero al României, **ocrotește mâna dreaptă a Sfântului Nicolae**. Cu toate că Sf.**Nicolae** este unul dintre cei mai iubiți sfinți prăznuiți peste an, puțini bucureșteni știu de prezența sfințelor sale moaște în ultima și singura ctitorie din Capitală a Sfântului martir Constantin Brâncoveanu (1688-1714). **Cu trupul la Bari**, în sudul Italiei, **cu un braț în nord-estul Franței și cu moaște ale mâinii drepte în țara noastră**, Sfântul mărturisitor neînfricat al Evangheliei continuă să facă minuni chiar și în zilele noastre.

Întâi, trebuie spus că Sfântul Nicolae a trecut la Domnul la începutul secolului al IV-lea și a fost înhumat în locul său de origine, Mira Lichiei, unde a și păstorit ca ierarh. După moartea sa, Biserica a organizat **pelerinaje** la mormânt, iar vestea despre viața și faptele săvârșite de marele ierarh a făcut înconjurul Europei. **Prin anul 1087, mormântul a fost deschis** de niște negustori italieni, care **au dus moaștele sfântului la Bari**, în sudul Italiei. Mult mai târziu, **un călător valah a luat cu sine, la bordul unei corăbii ancorate în portul Constanța, mâna dreaptă a Sfântului Nicolae**, pe care a dăruit-o Mitropoliei din București. Unele surse spun că mâna sfântului i-a fost trimisă lui Mihai Viteazul chiar de Cardinalul de Bari, printr-un pelerin român, ca semn de prețuire pentru vitejia domnitorului împotriva păgânismului.

În continuare, **voievodul Mihai Viteazul a îmbrăcat caseta în care se aflau sfințele moaște cu aur de 24 de carate, argint și nestemate și le-a oferit Bisericii bucureștene "Sfântul Gheorghe Nou"**, fapt atestat de documente istorice de la sfârșitul secolului al XVI-lea: *"Mâna dreaptă a Sfântului Nicolae, ferecată în argint ales, împodobită cu diamanturi, dăruită de Io, Mihail Voievod (Viteazul) și Doamna Stanca, în anul 1407 (1599), ispravnic (fiind) Mitropolitul Eftimie"*.

Furtul și pedeapsa sfântului - Enoriașii parohiei amintesc de **anul 1993, când sipetul cu moaștele mâinii Sfântului Nicolae a fost furat de trei hoți**. Prădătorii au avut îndrăzneala să intre pe furiș, în puterea nopții, în biserică și să ia și epitaful brodat cu fir de aur de la mormântul voievodului martir Constantin Brâncoveanu. Hoții au tăiat caseta de aur, pe care au topit-o între timp, dar au fost prinși și judecați pentru fapta lor. Epitaful a fost recuperat. La fel și sfințele moaște, care au fost așezate într-o lădiță de argint, la loc de cinste, neatins până astăzi de vreo altă mână prădalnică. Cum nici o faptă nu rămâne fără răsplată, chiar în data de 6 decembrie, la un an după furt, numitul Carabulea, capul bandei, a murit în pușcărie în urma unui infarct. Tot din presa vremii mai aflăm că ceilalți complici ai răposatului, odată ajunși în închisoare, s-au căit îndelung pentru fapta lor, însă unul dintre ei și-a pierdut mințile, irecuperabil. De la incidentul furtului, nimic nu a mai tulburat liniștea frumoasei ctitorii brâncovenești, cu o rezonanță spirituală și culturală aparte (se spune că **în 17 iunie 1889, în această biserică s-a oficiat slujba de înmormântare a lui Mihai Eminescu**).

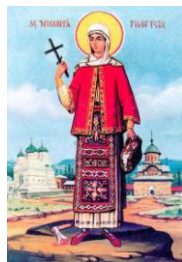
Pe lângă moaștele Sfântului Nicolae, credincioșii se mai pot închina și în fața icoanelor făcătoare de minuni a Sfintei **Cuvioase Parascheva (1836), a Maicii Domnului (sec. al XVIII-lea), dar și a mormântului domnitorului-martir Constantin Brâncoveanu**.

ziarullumina.ro, Editia 04 Decembrie 2010

Sfânta Muceniță Filofteia a trăit în sec. al XIII-lea, în sudul Dunării. Numele său înseamnă **"iubitoare de**

Dumnezeu". Pentru că a dovedit milă față de oamenii sărmani, a fost omorâtă de tatăl său, la **numai 12 ani**. Chiar dacă **moaștele sale se afla la Curtea de Argeș de la sfârșitul sec. al XIV-lea**, abia în anul 1950, Sinodul BOR a decis generalizarea cultului Sfintei Filofteia.

Moaștele Sf.Mc.Filofteia se află în capela sau **paraclisul Mănăstirii Curtea de Argeș**, lângă biserica episcopală ridicată cu mari sacrificii de Neagoe Basarab și Doamna Despina, prin Meșterul Manole, ajutat de "nouă meșteri mari, calfe și zidari", potrivit legendei populare culese de Vasile Alecsandri și inscripțiilor în biserică. Lucrările și pictura au fost finalizate abia în 1526, de voievodul Radu de la Afumați (1522-1529).

Programul săptămânii 03 decembrie – 10 decembrie 2017

Duminică	03 decembrie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Vindecarea orbului din Ierihon) - Pr.Dragoș
Duminică	03 decembrie	17 - 19	- Sf.MASLU de obște la Parohia Mărțișor
Luni	04 decembrie	17 - 18	- Acatistul Sf.Arhangheli - Pr.Dragoș
Marti	05 decembrie	17 - 19	- Vecernia, acatistul Sf.Nicolae și Litia
Miercuri	06 decembrie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Sf.Ierarh Nicolae) - Pr.Dragoș
Miercuri	06 decembrie	17 - 18	- Acatistul Sf.Mc.Filofteia - Pr.Dragoș
Joi	07 decembrie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Sf.Mc.Filofteia) - Pr.Dragoș
Vineri	08 decembrie	9 - 11	- Taina SF.MASLU
Vineri	08 decembrie	17 - 18	- Slujba acatistului - Pr.Dragoș
Sâmbătă	09 decembrie	8 - 11	- Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți - Pr.Dragoș
Sâmbătă	09 decembrie	17 - 18	- Vecernia duminicii a 27-a după Rusalii - Pr.Ticu
Duminică	10 decembrie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Tămăduirea femeii gârbove) - Pr.Ticu
Duminică	10 decembrie	17 - 19	- Sf.MASLU de obște la Parohia Sf.Haralambie Bellu (Pr.Dogaru)